

# Mijn verhaal

Deze keer: Madeleine over haar vader, die haar relatie afkeurt.



Madeleine (34):

*'Ik zal nooit vergeten dat mijn vader zei:  
'Kon je niets beters krijgen?'*

Madeleine (34): 'Sinds mijn lief en ik samen zijn, heb ik er een fantastische familie bij. Ik werd met open armen ontvangen door mijn hechte schoonfamilie en dat maakt het extra pijnlijk dat mijn eigen vader mijn geliefde niet ziet zitten.

Ik ben nog nooit zo verliefd geweest als op Rodney, alles klopt gewoon. Ik wil kinderen met hem krijgen, samen oud worden: alle dingen die ik vroeger clichés vond. Rodney is heel close met zijn familie en al toen we net samen waren, wilde hij me voorstellen aan zijn moeder. Ik was ontzettend zenuwachtig, zo'n eerste ontmoeting is toch wel een ding, maar dat bleek helemaal nergens voor nodig. De kamer zat vol mensen, ze had ook maar meteen haar broer en zussen uitgenodigd om mij te ontmoeten. Ik werd verwelkomd als de verloren dochter. Het klinkt misschien een beetje overweldigend, maar het was allemaal zo welgemeend, lief en warm dat ik me geen moment ongemakkelijk voelde. Iedereen had eten meegenomen en het werd een heel gezellig feestje, ter ere van mij! Ik vond het heel mooi om te zien hoe liefdevol iedereen met elkaar omging en hield daardoor alleen nog maar meer van Rodney. De warmte en liefde die hij van huis uit heeft meegekregen, geeft hij weer door aan mij.

Omdat ik zo vol was van mijn nieuwe relatie vertelde ik mijn ouders al heel snel over hem. Toen ik zei dat hij van Antilliaanse afkomst was, zei mijn vader iets wat ik nooit zal vergeten: 'Kon je niets beters krijgen?' Ik ben ontzettend kwaad geworden en meteen vertrokken. Mijn moeder belde later om de boel te sussen, mijn vader had het niet zo bedoeld, hij was gewoon bezorgd. Ik vertelde haar hoeveel pijn zijn reactie me deed, maar mijn moeder wuifde het weg. Ik moest er niet zo zwaar aan tillen, zei ze, hij kijkt gewoon anders tegen de dingen aan. Mijn ouders wonen in een dorpje in het zuiden van Nederland. Racistisch zou ik ze niet willen noemen, maar kortzichtig wel. Ze hebben eigenlijk nooit contact gehad met mensen van andere culturen en met name mijn vader houdt vast aan bepaalde vooroordelen.

Toen ik Rodney een paar maanden later toch mee naar huis nam, deden ze heel aardig, maar de keer dat ik ze daarna sprak, uitten mijn ouders toch weer hun 'bezorgdheid'. Ongefundeerde vooroordelen

waren het. Bijvoorbeeld dat Antilianen er andere normen en waarden op nahouden wat relaties betreft en dat het daarom op de lange termijn nooit kan werken tussen ons. Wat ik ook zei, mijn ouders overtuigen dat dit de man van mijn leven is, lukte niet. Ik vind dat enorm kwetsend, voor mij, maar helemaal voor Rodney. En het feit dat Rodney's moeder me op handen draagt, maakt dat gevoel alleen maar erger. Haar huis staat voor iedereen open en alle familieleden en vrienden die ik ontmoet zijn even aardig en geïnteresseerd. Ik ben inmiddels helemaal opgenomen in de familie en ga soms ook zonder Rodney even bij zijn moeder langs. Om bij te kletsen of om te praten over de reis naar de Antillen die we aan het plannen zijn. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om haar of Rodney te vertellen over de dingen die mijn vader zegt. Rodney vindt het weleens gek dat we maar zo weinig bij mijn ouders langsgaan, juist omdat hij zo close is met zijn familie. Ik zeg dan dat het zo ver reizen is en dat wij de spreekwoordelijke deur niet bij elkaar platlopen.

Sinds kort begint er gelukkig iets te veranderen in het contact met mijn ouders. Mijn moeder kiest steeds vaker mijn kant als mijn vader negatieve dingen over Rodney zegt. Hij is nu twee jaar in mijn leven en ze begint hem in haar hart te sluiten. Het is ook gewoon zo'n ontzettend lieve en leuke jongen. Hij kookt voor me, geeft me cadeautjes, laat altijd blijken hoe belangrijk ik voor hem ben. Mijn moeder ziet dat, mijn vader nog niet. Ik troost me met de gezelligheid die ik van Rodney's familie krijg, hoewel dat het af en toe alleen maar schrijnender maakt. Ik zie hoe het kan zijn, met familie, maar mijn vader maakt het onnodig ingewikkeld. Mijn moeder heeft gezegd Rodney's familie graag te willen ontmoeten, mijn vader vindt dat geen goed idee. Hij is koppig en toegeven dat hij iets bij het verkeerde eind heeft, doet hij niet zo snel. Wat dat betreft lijk ik op hem: ik ga Rodney nooit opgeven, dus uiteindelijk zal mijn vader toch over de brug moeten komen.'

Wil je ook je verhaal vertellen in Flair? Mail dan naar [redactie@flaironline.nl](mailto:redactie@flaironline.nl) en wie weet neemt een van onze redactrices contact met je op voor een interview.